

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 55/2010-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. februára 2010 prerokoval sťažnosť JUDr. Ľ. Č., B., zastúpeného advokátom JUDr. R. B., B., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 15 Co 199/2008, 15 Co 200/2008 z 18. marca 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. Ľ. Č. odmieta pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. júna 2009 doručená sťažnosť JUDr. Ľ. Č., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 15 Co 199/2008, 15 Co 200/2008 z 18. marca 2009 (ďalej len „krajský súd“).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa na Okresnom súde Bratislava V žalobou domáhal ochrany osobnosti proti S., s. r. o., z toho dôvodu, že vo svojom čísle 3. januára 2007 uverejnila článok, ktorý nebol pravdivý, bol diskriminujúci a bolo o ňom výslovne uvedené, že sa zviditeľnil ako utajený svedok v prípade zavraždenia syna bývalého prezidenta do Rakúska. Uverejnením tejto informácie bol v zamestnaní pod nepriaznivým tlakom a mal dôvodnú obavu o život. Tým došlo k jeho osobnej ujme, preto žiadal ospravedlnenie a opravu článku, ako aj primeranú nemajetkovú umu v sume 1 milión korún. Okresný súd žalobu v celom rozsahu zamietol. Na základe jeho odvolania proti uvedenému rozsudku vo veci rozhodoval krajský súd ako súd odvolací, ktorý zmenil napadnutý rozsudok tak, že vyhovel jeho návrhu, aby v uvedenom periodiku bol vydaný ospravedlňujúci text, ktorý uviedol. Čo sa týka sťažovateľom domáhanej náhrady nemajetkovej ujmy v sume 1 milión korún, žalobu zamietol. Napadnuté uznesenie o trovách konania zmenil tak, že vyslovil, že ani jeden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania a nepriznal mu trovy odvolacieho konania.

V sťažnosti sťažovateľ uviedol, že súdy postupovali v rozpore so zákonom, pokiaľ mu nepriznali nemajetkovú ujmu vo výške, akú požadoval, pričom súdy vo veci ani nevykonali dokazovanie na okolnosti odôvodňujúce jej priznanie. Celkovo teda vec neposúdili objektívne, a preto porušili jeho základné práva, na základe čoho navrhol, aby ústavný súd vo veci vydal tento nález:

„- rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 18.03.2009, sp. zn.: 15 Co 199/2008, 15 Co 200/2008 je neústavný a nezákonný, pretože ním a konaním ktoré mu predchádzalo, boli porušené ustanovenia

a) Čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky

b) Čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd,

- rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 18.03.2009, sp. zn.: 15 Co 199/2008, 15 Co 200/2008, základné ústavné práva sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces boli porušené,

-ruší rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 18.03.2009 sp. zn.: 15 Co 199/2008, 15 Co 200/2008 a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie,

-priznáva sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných opráv a slobôd, alebo ľudských práv alebo základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutiami Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 15 Co 199/2008, 15 Co 200/2008 z 18. marca 2009.

Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred

iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 90/03, I. ÚS 34/05).

Zo sťažnosti, ako aj z ostatných dostupných materiálov vyplývalo, že sťažovateľ proti rozsudku krajského súdu dal podnet na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky s návrhom na podanie mimoriadneho dovolania. Generálny prokurátor Slovenskej republiky vyhovel jeho podnetu a proti uvedeným rozhodnutiam 16. októbra 2009 pod sp. zn. VI/I Pz 725/09 podal mimoriadne dovolanie na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“). Na tomto súde je vec evidovaná pod sp. zn. 4 Cdo 19/2009. Mimoriadne dovolanie bolo podané v časti výroku rozsudku, ktorým krajský súd nevyhovel návrhu sťažovateľa na priznanie nemajetkovej ujmy. V čase rozhodovania o sťažnosti na ústavnom súde uvedený súd ešte o veci nerozhodol.

Platná právna úprava Občianskeho súdneho poriadku v súčasnosti umožňuje sťažovateľovi domáhať sa právne účinným spôsobom ochrany svojich základných práv v rámci dovolacieho konania aj na základe podnetu generálneho prokurátora Slovenskej republiky. Toto právo sťažovateľ využil, a preto v právomoci dovolacieho súdu je posúdenie všetkých relevantných skutkových aj právnych okolností prípadu. Ako primárny ochranca ústavnosti viazaný čl. 152 ods. 4 ústavy (výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou) je najvyšší súd v rámci dovolacieho konania oprávnený a zároveň povinný dbať na ochranu základných práv účastníkov konania vrátane ústavne súladného výkladu a aplikácie relevantných právnych noriem vzťahujúcich sa na daný prípad. Za daných okolností nie je daný dôvod, aby ústavný súd vstupoval v právnej veci sťažovateľa do právomoci všeobecného súdu – najvyššieho súdu.

Opačný postup by navyše viedol k ústavne neakceptovateľnej situácii, keď by skutkový stav podstatný na rozhodnutie zároveň zisťovali a následne vo veci rozhodovali paralelne dva sudy.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity vyplývajúcim z čl. 127 ods. 1 ústavy a podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť pre nedostatok svojej právomoci.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. februára 2010